„Jo," odpověděl a pokračoval v cestě ke stájím, ale oba věděli, že se v dohledné době na Almině a Dianině prahu neobjeví. Ačkoli se s Almou už dávno víceméně usmířili, stará zášť visela ve vzduchu, jako by se v prostoru mezi nimi natrvalo usadil Billův duch. Hart neměl tušení, jak se přes to přenést, ani jestli o to vůbec stojí, ale bylo bolestně trapné postrádat přítelkyni, když ji má přímo za zády. A ještě horší bylo postrádat Diane.

Už ji skoro vůbec nevídal.

Ve srovnání s brutálním slunečním světlem v Bushongu byly stáje temné a naštěstí také chladnější. Přistoupil k boxům, aby se podíval, která zvířata jsou k dispozici. Věděl, že v tuto denní dobu bude výběr skromný, ale nemohl se připravit na to, jak špatný ve skutečnosti bude: valach tak mladý, že Hart nevěřil, že neuteče při prvním náznaku práce; starší klisna, kterou si několikrát vyzkoušel a shledal ji na svůj vkus příliš pomalou a těžkopádnou; a pak Saltlicker.

Saltlicker byl jedním z těch koní, kteří při každé příležitosti zdrhali a neustále se vzpírali každému, kdo se odvážil na ně nasednout. Někteří komisaři ho pro jeho temperament měli rádi; Hart toho tvora nenáviděl. Jenže z těch tří možností byl Saltlicker bohužel tou nejlepší volbou.

„Skvělé," zavrčel na něj Hart.

Saltlicker odfrkl, zatřásl svou hřívou připomínající mořské řasy a ponořil se hlouběji do koryta. Vyfukoval při tom do vody mrzuté bubliny, jako by chtěl říct: *Ten pocit je vzájemný, blbečku.*

Najednou Harta přepadl tíživý smutek. Jedna věc byla nemít svého equimaris rád; druhá, když to bylo vzájemné. A upřímně, kdo měl poslední dobou Harta doopravdy rád? Mercyina jedovatá urážka, která ho pronásledovala celou cestu z Eternity, se mu znovu promítla do mysli.

Musíš být ubohý ztroskotanec bez přátel, když jsi takový kokot.

Něco na tom bylo. Jen ubohý ztroskotanec bez přátel by se znovu a znovu stavěl tváří v tvář své úhlavní nepřítelkyni, aby si mohl na pět minut pohladit jejího psa.

Možná bych to měl překousnout a sehnat si jiného psa, pomyslel si, ale v okamžiku, kdy si tu myšlenku připustil, věděl, že Gracie nikdy nahradit nedokáže. A tak mu nezbývalo nic jiného než občasné návštěvy u Leonarda.

Hart věděl, že se musí dostat na své stanoviště, ale nakonec skončil opřený o zeď stáje, skrytý ve stínu. Jakoby nevědomky – řekněme, že to byla prastará svalová paměť – jeho ruka vklouzla do batohu a vytáhla starý zápisník a pero.

Když se po smrti matky poprvé přidal k tanrijským komisařům, psával jí dopisy a vkládal je do nimkilimských schránek, kdykoli se se svým mentorem Billem vydali na stanici nebo do města. Když Billa zabili, začal Hart psát i jemu, většinou dopisy plné lítosti. Ale už roky ani jednomu z nich nenapsal, protože oni mu koneckonců nemohli odepsat. A o to mu přece šlo, ne? Aby mu někdo – kdokoli – odpověděl.

Ubohý zmetek, jako by mu teď říkala prázdná stránka rozložená na jeho stehnech. Otevřel pero a napsal „Drahý", zaváhal a pak přidal slovo „příteli".

Netušil, kolik času uplynulo, než stránku vytrhl, přeložil ji na čtvrtiny a vstal, aby ulevil bolavým kolenům. Podobnou úlevu pocítil i v bolavé hrudi, jako by se mu podařilo přelít část své osamělosti ze srdce na papír. Rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje, když přecházel přes dvůr stáje, došel k nimkilimské schránce na stanici a vzkaz do ní strčil, i když si byl jistý, že neadresovaný dopis nebude také nikdy nikomu doručen.